

Slovo: 40. Víno pro všechny!

Ježíš nás všechny pozemšťany, se svými všedními starostmi i radostmi, co jich jen máme, chce naplnit novým obsahem, novou vizí pro budoucnost, novým myšlením.

Slovo

Víno pro všechny!

čtení: Jan 2, 1 - 11

1 Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka;
2 na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.

3 Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“
4 Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“
5 Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“

6 Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra.
7 Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj.
8 Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak.

9 Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha
10 a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší.
Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“

11 Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

Sestry a bratři,

na dnešní neděli připadá příběh o tom, jak byl Ježíš pozván na svatbu. Nedávno byly Vánoce, kdy jsme u Betléma společně s anděly radostně prozpěvovali o pokoji a dobré vůli, jenže svátky jsou pryč a s nimi i romantické jesličky s miminkem.

Vánoce nejsou na celý rok, je třeba se posunout dál a přiznat si, že pokoj a dobrá vůle jsou na světě ve skutečnosti poměrně nedostatkovým zbožím.

Ani v novém roce tomu není jinak. Na východě i jinde se haraší zbraněmi a leckterí potentáti mají neodolatelnou chuť hrát si zase na vojáky. Navíc ještě hrozí drahota a změna klimatu. Všechno dohromady vytváří znepokojující koktejl problémů, které bez alespoň špetky dobré vůle lidstvo zvládne jen stěží.

Naštěstí se odedávna dnešní neděli čte právě příběh o svatbě v Káni. Ježíš v něm už není nemluvnětem jako o Vánocích, před pár dny vytvořil tým učedníků a nebude dlouho trvat a vyjde na veřejnost se svým programem Božího království. Bůh se v osobě Ježíše Krista chystá vstoupit do pozemské politiky a představit docela jiné řešení problémů, než je na světě zvykem.

Tak trochu to připomíná prezidentské volby, které nás za rok v Česku čekají. Ještě nikdo neřekl jasně, že chce kandidovat, volební týmy už jsou ale utvořeny a lidé, kteří se o politiku zajímají, vědí, kdo nakonec do volebního klání vstoupí. Že se Ježíš chystá vystoupit na veřejnost tuší nejspíš také snoubenci, kteří ho na svatbu pozvali i s učedníky jako jeden tým.

Ví to určitě i matka Marie. V průběhu sedmidenní svatby se na svého syna obrátí s jednou choulostivou věcí, tak trochu jako se dnes běžní lidé obracejí na své politiky. Došlo totiž víno. Vše nasvědčuje tomu, že Marie to zjistila jako první. Nejspíš pomáhala v kuchyni a měla přehled, jak zásoby svatebního proviantu pomalu ubývají.

Vzala si Ježíše stranou a naléhavě mu špitla: „Už nemají víno!“ Dneska se nám to nezdá, ale tenkrát v té Káni na oné svatbě visela ve vzduchu opravdová, když ne politická, tak určitě sousedská krize. Svatby se totiž účastní celá vesnice a každá rodina novomanželům přinesla své dary.

Pokud se svatební hosté dozvědí o tom, že zásoby vína jsou ty tam, bude zle. Nejen že budou mít nevěsta s ženichem a jejich rodiče z ostudy kabát, stanou se v očích svých sousedů nespolehlivými a na dlouhá léta se tak vyřadí ze společnosti. Nikdo s nimi nebude chtít mít nic společného, vzájemná důvěra vezme nadelou za své.

Tak to tenkrát chodilo. Nesplnění hostitelských povinností se dokonce mohlo stát předmětem soudní žaloby.

Ježíš na naléhavou informaci své matky reaguje pro nás poněkud nečekaným způsobem: „Co s tím, prosím tě, máme my dva společného?“ Má to svou logiku. Proč by měli zrovna Ježíš s Marií, kteří jsou na svatbě jen hosty, řešit hrozící nedostatek vína?

Pozor ovšem, abychom Ježíšova slova špatně nepochopili. Neměl na mysli, že se v něčem, co není jeho starost, nehodlá angažovat. Nechtěl říct, že mu do toho nic není. „Ještě nepřišla má hodina,“ dodá směrem k Marii na vysvětlenou.

Ještě totiž neohlásil své rozhodnutí vystoupit na veřejnost, ještě se otevřeně nevložil do politiky, ještě neoznámil, že je nebesy nominovaný za kandidáta na Mesiáše. Nic se nesmí uspěchat.

Když totiž doutnající sousedskou krizi teď nějak zázračně vyřeší a všichni se to dozvědí, rázem se

stane středem pozornosti, rázem se octne oběma nohama v politice. A lidé by začali provolávat „Sláva! Tohle by byl panečku mesiáš! Ten by všechno zařídil a žili bychom si tady v Judsku jak ve Švýcarsku! Ježíš na hrad!“

A farizeové by se hned ptali „Jakoupak mocí tyhle věci děláš? Poslechni, Ježíši, že ty seš spolčenej s ďáblem, co?“ A zákoníci by hned hledali paragrafy, kterými by tohle obvinění podepřeli. A saduceové s herodiány by Ježíše nejspíš rovnou obvinili z osnování státního převratu.

Kdepak, ještě nepřišla jeho hodina. Ježíš ví, že vstup do světské politiky nesmí uspěchat. Ví, že vedle mocných a zbožných nakonec nebude vyhovovat ani davu, který by mu dnes provolával „sláva“.

Ví, že až přijde jeho hodina, události poběží rychle jedna za druhou a on se namísto na trůnu ocitne na kříži. Právě proto byl nebesy do světa vyslán. Aby vzal všechnu tu pozemskou bídu na sebe a umožnil tak docela jinou politiku, politiku obětavé lásky.

Tuhle politiku musí nejdřív naučit své učedníky. Po jeho odchodu to bude jen a jen na nich, jak se jeho odkazu zhostí.

Sestry a bratři, žijeme v nedokonalém a pokleslém světě, kde bývá o pokoj a dobrou vůli nouze. Nezachrání to ani Vánoce, které jsou ostatně jen tři dny v roce. Dochází nám víno a my se bezradně díváme na prázdné dno.

Najdou se sice tací, co se kasají, že nám všem čistého vína nalijí, ale obvykle se jedná jen o břečku smíchanou z nakyslých strachů, předsudků a nenávistí oslazenou lacinými sliby.

Ježíši! Jsme na dně, docela na suchu! Udělej s tím něco! Jako když slyšíme jeho odpověď: „Ale co s tím vším mám prosím vás společného?“

Je to přece váš problém, že vám chybí zásoby dobré vůle, která sblíží a vede k pokoji. Je to váš problém, že se prosazují nejrůznější kyselé náhražky, po kterých je potom lidstvu jenom zle.

Ostatně, můj čas ještě nepřišel. Boží království, v němž se jednou provždy bude nalévat skutečně už jen kvalitní značkové víno, je věcí budoucnosti. Teď a tady se s tím vším musíte nějak popasovat sami.“

Sestry a bratři, kdyby příběh o svatbě v Káni galilejské končil někde tady, kdyby končil slovy „co je mi do toho“, bylo by to na pořádnou depku. Jenže evangelium znamená česky radostná zpráva a tak si můžeme být jisti, že Bůh se takhle nechová.

Ani Marie, matka Páně, na Ježíšovu zdánlivě strohou odpověď nereagovala slovy „Hmm, tak nic. Nedá se nic dělat, musejí si v té šlamastice s vínem poradit nějak sami.“ Nic takového. Marie dobře věděla, že slova jejího syna nejsou myšlena jako odmítnutí pomoci.

Však už se na nic neptala a honem šla za těmi, kteří víno roznášeli: „Udělejte, cokoli vám nařídí!“ A pak už to šlo ráz na ráz. Vlastně je to ten nejlepší návod, jak si poradit s pocitem prázdnoty nebo s neužitečným zíráním do prázdna. Tak si to shrňme:

1) „Udělejte, cokoli vám nařídí!“ Jedním slovem se tomu říká víra. Víra, že to, co Ježíš kdy řekl, jak žil a pro co umíral, je pro nás zásadním a určujícím měřítkem myšlení i jednání.

2) „Naplňte ty nádoby vodou!“ Prázdnotu je třeba zaplnit. Nádob bylo šest, a není to náhoda, je v tom skrytá symbolika. Šest nádob označuje šest všedních dnů týdne, přeneseně celý náš všední, nijak slavnostní život.

Na sedmý den, den odpočinutí, kdy se svět jednou provždy přeorientuje na novou politiku pokoje a dobré vůle, teprve čekáme. Podstatné je, že Ježíš naše všední obyčejné životy nechává naplnit obsahem, abychom brzy na to překvapeně zjistili, že se jedná o to nejlepší víno.

Apoštol Pavel v listu Filipským píše: „Mějte v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši,“ (2,5) česky řečeno: myslíte, jako myslel Ježíš, dívejte se na svět a lidi kolem sebe jeho očima.

Prázdnota mizí a naše všední kádě života se plní po okraj tím nejlepším, co je k mání, Ježíšovým způsobem uvažování.

3) „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Třetí, poslední bod návodu na to, jak naplnit prázdnotu novým obsahem. Ježíš neproměnil vodu ve víno jen tak pro sebe, matku Marii, případně pár svých učedníků. Víno je pro každého, bez rozdílu.

Také pro správce, kteří řídí záležitosti tohoto světa, a kupodivu často nepostřehnou, že je společnost na dně, že je něco v nepořádku. Když ochutnají, nemohou se vynadivit, kde se takové zásoby mezi lidmi berou.

Tak tedy, takhle nějak, sestry a bratři, může ten náš často poněkud nakyslý svět dostat novou chuť. Ježíš nás všechny pozemšťany, se svými všedními starostmi i radostmi, co jich jen máme, chce naplnit novým obsahem, novou vizí pro budoucnost, novým myšlením.

Stačí trochu víry a z ničeho nic se z všední obyčejnosti stane život plný zázraků, které budou správčům tohoto světa vrtat hlavou. Vánoce po celý rok. Jen nezůstat s plnou kádí sami doma v křesle. Víno pokoje a dobré vůle je totiž pro všechny. Je na nás, jak se Kristova odkazu zhostíme.

PeČ

SPCH 16. 1. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)